

[Helge Larsen.]

alle krigsforsikringsforbundene skal undergives bestemmelsen om udstedelse af præklusivt proklama i Statstidende, så at alle, der mener at have krav på tilbagebetaling, kan gøre deres krav gældende over for et udvalg, som statsministeren skal nedsætte, et udvalg på 3 medlemmer med en dommer som formand. Nu beder jeg de ærede medlemmer i det høje ting prøve at tænke igennem, hvad dette egentlig betyder. Lad os blot som eksempel tage krigsforsikringen for privat indbo, som vel må tælle op imod 1 million forsikringstagere. Jeg tror ikke, jeg tager meget fejl, når jeg går ud fra, at hver eneste husstand i Danmark har haft en brandforsikring af privat indbo og er med i krigsforsikringen, og antallet af husstande må vel i 1945 have ligget omkring 1 million. Nu er det selvfølgelig klart, at ikke nær alle vil melde sig med deres krav. Der vil være en del, som ikke læser Statstidende og måske ikke bliver gjort bekendt med dette præklusive proklama; men for øvrigt går jeg ud fra, at oppositionspartiernes presse, hvis deres ændringsforslag vedtages, vil gøre deres til, at dette præklusive proklama bliver kendt i de videst mulige kredse. Men jeg regner altså slet ikke med, at 1 million vil melde sig med deres krav; lad os blot sige, at 10 pct. melder sig. Det betyder 100 000 anmeldte krav. Dertil kommer de fire andre krigsforsikringsforbund, der omfatter erhvervslivet. Hvis vi også her nøjes med at regne med 100 000 anmeldte krav, så betyder det alligevel, at nævnet på de tre medlemmer skal gennemgå i alt 200 000 krav og træffe afgørelse af, om berettigelsen af disse krav er sandsynliggjort. Jeg tror, det vil betyde, at dette udvalgs medlemmer vil være nået betydeligt over pensionsalderen, før de er kommet igennem ansøgningerne.

Men man går videre endnu: når disse krav er blevet fremsat og behandlet og det er afgjort, hvor mange af dem der kan komme i betragtning ved tilbagebetaling, skal denne finde sted, står der i § 3. Det er ganske logisk og rigtigt, men der er betydelige vanskeligheder i forbindelse dermed, og disse vanskeligheder går man uden om i § 4. Det vanskelige er jo nemlig ikke at opgøre, hvor meget kravene på tilbage-

betaling andrager, men at finde ud af, hvor stor en del af det beløb, der kan være tale om at tilbagebetale, der skal bruges til tilbagebetaling til forsikringstagerne med disse godkendte krav. Det vil formentlig sige, at man må vide, hvor mange krav der overhovedet ikke er anmeldt, for at kunne finde den rette procent, eller måske findes der en anden udvej; jeg ved det ikke, og forslagsstillerne ved det åbenbart heller ikke, for i ændringsforslaget overlades det til statsministeren at træffe afgørelse herom. Når det ærede medlem hr. Anders Andersen for ironiserede ikke så lidt over, at der i regeringspartiernes ændringsforslag står, at statsministeren skal godkende anvendelsen af de midler, som overdrages til erhvervsorganisationerne, så forekommer det mig unægtelig, at den bemyndigelse, man her giver statsministeren, er af et ganske andet omfang.

Jeg finder altså, at mindretallets ændringsforslag, om hvis juridiske udformning i et konkret præklusivt proklama vi overhovedet intet ved, er af en sådan art, at jeg har vanskeligt ved at tage det hele højtideligt. Men nu er ændringsforslaget altså stillet, og derfor skal det til afstemning. Det må altså tages alvorligt, og jeg anbefaler da at stemme imod det.

Kristian Kristensen: Den sag, vi diskuterer her, drejer sig om et par og tyve millioner kroner, men den drejer sig også om så stort et antal forsikringstagere, at det beløb, der i gennemsnit kan være tale om for den enkelte forsikringstager i de forskellige forsikringsforbund, ligger mellem 6 og 9 kr. pr. medlem brutto, og derfra må dog formentlig gå alle de omkostninger, der vil påløbe ved forsøget på at finde de pågældende forsikringstagere.

Det ærede medlem hr. Anders Andersen brugte den vending, at befolkningen let af en sag som denne kunne få det indtryk, at når det drejede sig om, at staten skulle have fat i penge hos den enkelte borger, var der ingen vanskelighed med at finde den enkelte, men det var anderledes vanskeligt, når pengene skulle gå den anden vej og staten altså betale til den enkelte borger. Et øjeblik efter sagde det ærede medlem hr. Anders Andersen overraskende nok, at